

Un experiment literari que esdevé novetat editorial

Escriure la Rambla

Fa dues setmanes fou presentat el llibre *24 escriptors, 24 hores a la Rambla* de l'editorial La Campana. El llibre és el resultat d'un experiment literari que ara fa un any va aplegar durant un dia i una nit 24 escriptors.

La idea va partir d'Isabel Martí que va demanar a uns quants escriptors "que expliquessin en uns quants folis com vivien una hora determinada". Per a donar-hi més cos, van decidir de convertir l'experiència en una jornada sencera, 24 hores, que es repartirien entre 24 escriptors. Mentre s'hi anaven afegint més idees, el reporter d'aquest experiment literari, Joan Barril, va proposar la unitat d'espai: l'experiència es faria a la Rambla. Ja hi havia títol: *24 escriptors, 24 hores a la Rambla*. Com que l'invent tenia regust de cosa científica calia que en quedés constància fotogràfica. Agustí Carbonell se'n va encarregar. Finalment i, per l'element esportiu que també tenia la prova, els organitzadors van decidir d'assegurar-ne la realització "fixant" una ploma suplent, Josep Maria Espinàs.

Gairebé un any després de l'experiència, els 24 escriptors s'han tornat a reunir al mateix lloc per presentar el fruit d'aquella aventura ideada per La Campana: el llibre *24 escriptors, 24 hores a la Rambla*. Però per les circumstàncies en què fou confeccionat, aquest no podia ser un llibre com qualsevol altre. Amb més de dues-centes fotografies i amb format més aviat d'anuari o de revista, el volum explica des de fora que vol ser llegit amb l'agilitat d'una cosa viva, actual. Des de dins, *24 escriptors 24 hores a la Rambla* és un reportatge i una obra literària alhora. Per una banda, Barril, el reporter, es va encarregar de teixir l'argument i de presentar els vint-i-quatre convidats literaris. Per una altra, els escriptors van tenir el seu espai propi per a esgramar la seva visió personal d'una hora a la Rambla. La majoria ho van fer des d'un balcó de l'Hotel Internacional, alguns a peu de carrer. Gairebé tots, començant a parlar d'ells mateixos, és a dir, de la seva Rambla interior. Però malgrat les individualitats, també hi va haver coincidències. Dins les vint-i-quatre proses independents, els punts de contacte van des de la lògica

Els escriptors es van repartir les vint-i-quatre hores del 22 de maig del 92 i en van descriure les seves impres-

repetició dels elements del paisatge —el mosaic de Miró, el Liceu, les parades de diaris, ocells i flors— fins a les anècdotes del dia: una de les més comentades, la Copa d'Europa aconseguida pel Barça el dia abans a Wembley.

EL REPORTATGE

Finalment, i superant el reportatge o l'obra literària, el llibre s'ha convertit en-homenatge a dues escriptores que havien

d'haver participat en l'aventura i que no van poder fer-ho, Maria Aurèlia Capmany i Montserrat Roig.

El dia 22 de maig de 1992, a tres quarts de set del matí tot era a punt i, tal com recollia Joan Barril "ens sembla veure durant un instant una mena de bandera de quadres blancs i negres que ens passa imperceptiblement davant dels ulls". Tot i la referència horària, no van faltar els imprevistos mentre va durar l'experiment. El primer, va protagonitzar-lo

Néstor Luján, el tercer escriptor del dia, que per error es va presentar a les nou del matí, l'hora convinguda, a l'hotel Continental i no a l'Internacional. Finalment, Luján va arribar sa i estalvi i se'n va anar a trepitjar la Rambla. Xavier Febrés, l'escriptor de les tres a les quatre de la tarda, va arribar just a temps de complir el seu deure. Desoris d'aeroport van estar a punt de fer que Josep Maria Espinàs deixés la seva condició de ploma suplent. Quim Soler també va ser el protagonista d'una petita facècia: l'equip de l'experiment va haver de trucar-lo a casa perquè s'havia adormit. La seva hora

Trossos de Rambla

Penso que seria molt difícil d'imaginar aquesta via tan nostra sense els ocells, sense les flors, sense els magnífics quioscs de revistes, diaris i llibres.”
Néstor Lujan.

“O sigui que la Rambla demana una certa virginitat per fer el seu ple: la intenció de la mirada és més important que l'objectiu encalçat. Però al capdavant l'home urbà ha anat atenuant la seva avidesa observadora, esmorteïda la curiositat per l'excés d'estímul, i només allò ca-

ges tallades moderadament llargues, no embolicades necessàriament amb el característic paper d'alumini. Algunes de les roses són obertes en el límit de la bellesa màxima i, també, de la decadència irreversible. Suggereixen un perfum intens”.
Maria Barbal.

“Cuando bebo whisky recupero las audacias pero a veces las memorias más tristes y los ojos de mi memoria tratan de meterse por la calle del Hospital en busca del país de mi infancia y me autocom-

padezco en aquellas tardes de domingos de postguerra: Rondas, Pelayo, Ramblas, Paralelo, Rondas, Pelayo, Ramblas, Paralelo, Rondas... Tardé casi veinte años en salir de este círculo y en recorrer las Ramblas como un subversivo secreto que algún día las elevaría a la condición de madres de todos los puntos cardinales.”
Manuel Vázquez Montalbán.

“Quan la Rambla esdevenia catau de la vida brava, amb l'alè pudent de soberano de garrafa, el reneç al morro, marcat pel celta curt, i els clissos ben oberts per etxuriar els guiris de la VI flota amb un passa-que-t'he vist ben arriat, tall a la baldraga i, si hi ha sort, vint drets pel mam, una jamància a peu dret al xiringo del Pla de les Comèdies o un honest deixament de baixos a ca la portuguesa, a l'Arc del Teatre, mentre el Molina canta allò de... desde el Tibidabo al mar.”
Jaume Fuster.

“Com que era, doncs, un carrer sense records d'infantesa, tot allò de les flors, els

ocells, i els turistes em semblava una màscara per dissimular una mica l'únic interès real de la Rambla: les putes que hi havia a prop.”
Quim Monzó.

“Quan vaig rellevar en Quim Monzó ja devia haver passat aquell il·lustre bohemí que tota la vida havia estat l'encarregat de tancar la Rambla –l'Home que Tanca la Rambla–, segons la dita popular, el qual sempre he imaginat com una mena de l'Home dels Nassos.”
Tísner.

X. B.

sions personals, arar recollides en el llibre. **ARXIU**

eren les cinc de la matinada. Finalment l'anècdota més curiosa va ser la de Maria Antònia Oliver. Per un error d'agenda, l'escriptora es va confondre de dia i a l'hora en què havia d'incorporar-se a l'experiència, era a Menorca fent una conferència. La solució escollida va ser nomenar un corresponsal, Jaume Fuster. Des d'un telèfon, Fuster li va comentar quatre coses que ella mateixa, al llibre, confessa que no va utilitzar.

Xènia Bussé

talogat com a espectacle crida el seu interès”.
Patricia Gabancho.

“Al meu arxiu tinc les Rambles de tarda del primer amor, naturalment no correspost. O les innombrables Rambles de nit, les dels dissabtes al Grill Room (...) o les nits d'estiu dels setantes al Cafè de l'Òpera, quan el rei n'era l'Ocaña tan simpàtic com afectuós. Sempre, després de besar l'Esther, em deia: deja que te dé un beso, hombre, que no te va a pasar nada.”
Ricard Creus.

“Conjunt de flors esplendoroses, les ti-